Árið 1965, mánudagum 24. maí byrjuðum við Unnur ferð okkar til Þýskalands- um Luxenburg.
Um nóttina vorum við á Hávallagötu 17. hjá Ásu Vöknuðum við kl. 7. Var þá hið fegurstu veður. Hákon fór með okkur út á flugvöll (Unnur þóra fór líka) kl. 8.30. Þar varð löng bið, en síðan ekið til Keflavíkur flugvallar og varð þar en bið til kl. 11.15 að flugvjelin hóf sig á loft, en það var Rolls Ros 400, Heifur Ciriksson.
Vjel þessi tekur 160 farþega í sæti. 7 dag voru með henni 127. Flugið er í 20.000 feta hæð. Áætlaður flugtími til Lux. er 4.15, en það er 2470 km. leið.
Veðri er svo farið að teljast mun hálfskýjað eða meira. Þaðkuhnoðrar byrgja útsýn, en svo eru göt á milli. Hjelst þetta alla leiðina, en fór þó að gisna þegar kom yfir Skotland, Ermarsund og Frakkland.
Skömmu fyrir lendingu var flugið lokkað, og sá þá ágætlega yfir. Allt er vaktað, skift í reiti og skógur á milli. Hent í Lux. kl. 3.40 isl. tími - klukkan hjer er einum tíma fljótari.
Fyr en varði sáum við Sustu utan við flugvjelina, en til hennar er ferðinni

heitið og með henni er ætlunin að
ferðast hjer um og síðan til kaupmanna-
hafnar. Var þetta fagnaðar fundur.
Tollafgreiðsla var greið - vega brjefa skoðun,
Systa er hjer með bíl - D - YW 54 (D).
Fólksvagn sem hún hugjeki til ferðarinnar
í síðustu viku, árgerð 62. nýjel sett í
mars, útvarp. 32.000 íslenskar kr. - ljósgrár.
- Hjer er allt í sumarskrúða. Ökum inn
í borgina og förum inná Dofin hótel
fengum þar hressingu og spjölluðum.
Með okkur var þar flugfreyjan sem annaðist
okkur á leiðinni. Erla Ágústsdóttir. vinur
systu - elskuleg stúlka.
- Nú tókum við bílinn og ókum um borgina.
þetta er gömul borg með mörgum stórum
byggingum, mjög þrifaleg og ánægjuleg
hjer að koma. Borgin stendur á hæðóttu
landi og í gegnum hana liggur djúpt gil,
sjáanlega gamall vatnsfarvegur. Margar
brýr eru yfir gil þetta. Sumstaðar hafa verið
byggð íbúðarhús þar niðri. Landið hjer í kring
er hæðótt, raudur og gulur leir, og fo jeg ekki
betur sjeð en þetta sjeu jökulruðninger.
Á einum stað sá jeg að verið var að brygta vegínum
og var sprengt og rutt úr hæðarhorni. Komu þar

greinilega í ljós lagskiftin í leirnum og benta til þess að þetta hafði sest í í vatni – hón á jökultimanum?
Nú var ekið lengi, lengi og inn í þýskaland. Heiðin liggur fram með ánni Mosel, en hún á uppstök í Frakklandi. Er farið yfir ána sitt á hvað.
Lengi vel er umhverfið lágir ásar, allt umvafið gróðri – akrar, tún, vínberja akrar og skógarbelti. Á nokrum stöðum var búið að slá, og á einum stað var hey komið í sæti og garða.
Kýr voru á beit á nokrum stöðum, flestar svartskjöldóttar, nokkrar raudskjöldóttar. Um allt þetta svæði er byggðin í smá þorpum, enkum nálægt vínviðarökrunum. Húsin eru ekki stór, hlaðin úr múr- eða sandsteini, múrað utanyfir, gömul, viða rotin og heldur óásjáleg (en lentið er fallegt). Stærstu þorpin sem við fórum um eru Trier og Cochem – byggjast á vínberjarækt.
Um kl. 9 er ordið dimt. Um það leyti varð jeg þess var að delurinn þrengist, en hodirnar beggja vegna hokka – undirlenti litið og ekkert. Kl. 10 á staðartíma

komum við til Koblenz, sem er borg
með um 80 þúsund manns. Höfðum
við þá ekið rúma 200 km. á 3½ tíma.
Hjer fáum við gistingu á Hótel
króna – förum strags að sofa.

Þriðjudagur – 25. mai.
Í dag erum við um kyrt lyer í Koblenz og skoðum umhverfið.
Koblenz er á hoðunum þar sem áin Mosel fellur í ána Rín – byggjavegna Mosel og Rínar 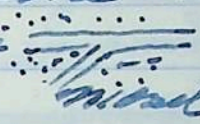 | 80 þús. manna bor.

Í tungunni sem myndast við ármótin er gamalt virki, heitir staðurþessi „Þýskhornið". Skoðuðum þetta steinbáku, sem nú er aett og yfirgefið.
Á hoð þar á móti, hinumegin við Rín er gamall herkastali, mikið mannvirki – 118 metrum ofan við árvatnið. Stofnun að þessu er sagður að vera frá því um 1180, en í núverandi mynd er það frá 1817–1828.
Staðurþessi eða virki heitir Ehrenbreitstein. Þangað upp komumst við eftir ótal krókum. Í húsunum eru nú veitingastofur og söfn. Skoðuðum safn með allskonar munum og styttum úr sandsteini, verkforum sem þetta var unnið með og efni sem það var unnið úr. Í annari deild voru mergskonar verkfori sem notuð voru við að pressa vínberin, vín ámur og annað því viðkomandi.

Á ödrum stad á pessari hód fórum
vid framhjá nútima herstöd. Par stóda
í rödum skriddrekar med fallbissum
og annad pesshattar. Pette men vera
á Franske hernámssvödinu. Tölvert ber
á herbilum í bonum.
Hjer ofanaf hödunum sjer enker vel
yfir borgina og árnar Mosel og Rín, og
er skiljenlegt ad hernadarmann virki
pessi hafa á sínum tíma verid sett
vid pessar pýdingarmiklu samgöngu-
ödar. Um pette virki hafur verid barist
í sídasta stridi. Veggirnir mjög vida med
djúpum holum eftir vjelbissukúlur.
Sama sjer madur vida í bonum, en vera
legum sprengjuárásum held jeg ad hann
hafi ekki ordid fyrir. Pó sá jeg rústir
af húsum sem hafa hrunid.
– Skodudum katólska kirkju

Hladin ur músteini med bogagluggum í
Rómönskum stil. Rúmgód og vel umgengin.
Dýrlingamyndir eda styttur hjer og hvar. Skriftest.
Herna voru nokkrar manneskjur, midaldra og
eldra. Sumt hraup fyrir framan dýrlinga,
gjördi krossmark fyrir sjer og hadst fyrir.

Fjöldi kerta logaði á borði (úr járni).
Sá jeg konur taka kerti úr stafla, sem
þar var, renna aurum í bauk og kveikja
síðan á kertinu og setja það á borðið
– vafalaust til mynningar um látinn
vin eða ættingja.
Manni leið vel þarna inni.
– þarna rjett hjá förum við inn í stört
verslunarhús, gengum þar um og fengum
okkur kaffi – slíkir veitingastaðir eru
í flestum svona verslunarhúsum, sem
jeg hef komið í.
Nú keyrðum við niður með Rín,
til staðar sem Loreley heitir. Þetta er
klettahöfði alveg fram við ána, 132 m. á
hæð, en þarnar er áin 23 m djúp = 115 m breið
Lyyn á þessum kletti er samnefnt
veitingahús. Þar borðuðum við kvöld-
mat. Loreley er ekki hæst staða hjer
í kring. Gæti jeg trúað að sumar hæð-
irnar væru um 200 m yfir Rín.
Á mörgum þessara hæða, eða utan í
þeim, eru gömul virki. Eru þau
lýst með ljóskösturum utanfrá þegar
dimt er orðið.
Í hæðunum hjer er fast berg – flugubergi,

að mjer virðist – fleznar eða liggur í pannur
flögum, sem klofna reglulega (granit
Legund?) Hefur líklega reskast, þvi
það liggur á ská. Allstöðar eru hlíðir
þessar mjög brattar niður að Rín. Hefur
hún endur fyrir löngu sorfið sjer þessa
lið – isöld?
Þorp eru á við og dreif með ánni. Vínberja
akrar hvar sem jarðvegur stöðvast í brekkunum
Stöðugur straumur er af flutningu og
skemmtibátum, upp og niður ána.
– Hozviðri var í dag, stagju skúrir en
somilega bjart á milli. Frances halt.
Komum í nittstað kl. 9. – Ágotus dagur.
– Koblenz er þokkalegur bor, margt gódra
húsa – enkum er það þó í verslunarhverf-
unum, en fátt sýnist um nýjar byggingar
Bojarstöðið er mjög fallegt, allt gróðri
vafið, trjám og rumum.
26. 5. Þegar við fórum í morgun ókum við um nýuppbyggz
hverfi, glosilegh hús og breiðar götur. Hefur
vafalaust hrunið í stríðinu.

Miðvikudagur - 26. maí.

Fórum frá Koblenz kl. 10³⁰. Ókum eftir „Atoban" - ádalbílalrut, um: Montabaur, Limburg, Wiesbaden, Frankfurt, Darmstadt, fram hjá Mannheim til Heidelberg. Komum þar kl. 7, og gistum.
- Landið fer hokkandi og virðist gróðurinn heldur skemmra kominn. Allt er landið þrautroktað, eða skógivaxið, korn og vatjartirnokkuð um vinber. Nautgripir sjást varla. Víða liggur vegurinn í skógaströðum, svo ekkert sjest. Vegir eru vel merktir og er tiltölulega auðvelt að átta sig á þeim og kortinu. Helst begar að umferðin er svo hröð, að snarrodi þarf til að átta sig á vegamótum. Umferðin er mjög mikil og fer hardnandi eftir því sem sunnar dregur. Siddegis í dag aldrei ekið undir 80 km. og það í 100 km. - Sumir geystust framúr á þeim hraða.
- Í Wiesbaden stönsudum við í 3 tíma. Höfðum bílnum við ádalgötuna - Wilhelmstrasse, gengum svo um í blíðskapar vedri. Fórum inn á elstahótel stáðarins - Blum Hótel - sem var þó allt endurbyggt á stríðsáltunum, og er nú

nýtýskulegt. Þarna drukkum vid ágott kaffi.
Margt er ad sjá hjer í búdarglugguum, sem
gaman vori ad eignast, gömul málverk.
gömul húsgögu og allskyns skartgripi.
En betra vori ad eiga aura, ef mádur ottadi
ad eignast mikid af þessu. T.d. sá jeg lítinn
og grennan kvennbring med glitrandi steini,
og kostadi hann 20.000 kr. íslenskar!
Margt var þessu líkt.
– Í borg þessari eru um 300 þús. manns, og
er adalstarf þeirra efnaidnadur. Þetta er
köllud borg garda og skóga. Hjer eru
mikler byggingar, bodi nýjar og gamlar.
Virdist borg þessi mjög ómindarleg og
fallag.
Komum í katólska kirkju – mikid hús, hlédid
úr mársteini. Umhverfis kirkjuna hrundu
flest hús (og hafa verid byggd uppaftur) en hom
sakadi ekk. Hinsvegar stendur nú yfir
allsherjar vidgerd innanhúss. Adeins kórinn
var óhreifdur og var tjaldad á milli. Allt
var þarna med svipudu snidi og í kirkjunni
sem jeg lýsti í gor. Þarna var ungur mádur
ad ofaxig á orgel, en vid nutum þess ekki
fyrir hamarshöggum og ödrum hávada.
Kirkja þessi heitir St. Bonifatius.

Við hliðina á ráðhúsinu er mótmolunda-
kirkja – Marktkirkja, byggð 1862,
mjög vegleyt hús og unaðsleyt þar að
dvelja. Kunnig þar var ungur maður
að ofa sig á mikið pípuorgel og titrað-
þetta steinbák undan dýpstu tónunum.
– Í Wiesbaden er ameriskur her, mikið
af herbilum (Willisjeppar með bloja)
Mesta hæð hjer í nágrenni er 600 m-y.s.
Hjer hefði ekki veitt af heilum degi.
– Nosta borg sem við fórum um
var Frankfurt. íbúar um 700 þúsund.
Borg þessi verð fyrir mjög mikla tjóni
í stríðinu, en hefur verið endurreist.
Ádal atvinnuvegur er talinn framleiðsla
eplavins, pylsugerð o. fl.
Áin Main rennur í gegnum þessa borg,
en hún kemur úr Alpafjöllum.
– Þar sem tímum var ordinn nemur
okum við bara um borgina, en stöns-
uðum hverzi. Hún kemur heldur
hrikaleza fyrir og er dimt yfir öllu.
– Okum svo beint til Hodelberg. Systa
var búin að tryggja gistingu á Hótel
Central – nýtt og ágot herbergi.
Kvöldmatur fast ekki á þessu hóteli og

förum við því út. Þar sem komið var
mirkur stöðum við illa að vigi að
velja okkur ~~stað~~ matstað, og hutum
á heldur leiðinlegum stað, en allt
gekk það slysahurt og við fundum
hotelið aftur eftir nokra vafringa.
Ökum rúma 300 km. i dag

Fimmtudagur. 27. mai. Uppskigningar-

Rigning og poka framtil kl. 1.
Regnið dettur niður í stafalogni og
maður sjer uppgufunina úr jörðinni
þjettast og verða að poka kúfum.
Hiti 10°
Hadelberg er gamall háskólabor.
Háskóli var stofnaður hjer 1386
Ádal atvinnuvegir eru vínframleiðsla
og einhverskonar tóbeksgerð.
Talið er að landbúnaður hafi verið
stundaður hjer síðan 2000 f. Krist
Keltar settust hjer að 500 árum f.
Krist – það hefur verið sannað með
keramik fundi í jörð hjer frá þeim
tíma.
Rómverjar brutust hjertil valda
100 árum eftir Krist. 123.000 íbúar.
– Áin Neckar rennur í gegn um
borgina og á hoðunum hjer byggja
vegna er gömul hernaðarmannvirki
– líklega um 400 ára gömul – alt hlaðið
úr múr og sandsteini.
Eriðar mikil höll er mjöl þessara
mannvirka, keisarahöll („Slot")

og er þetta til sýnis almenningi
Við förum þarna upp, í 600 m hæð,
og gengum þar viða um utanhúss.
Sumt er þetta hrunið - stríðið? - og
ber merki þess að um það hefur verið
barist. Gæti jeg trúað að ekki hafi
öllum verið holt lífið í kjallarabolum
þeim sem þarna eru og inaður sé
svipmót af þar sem hrunið er.
Og einhvernstaðar frá hafa höfð-
ingjar þeir sem þarna byggðu
og riktu þurft að fá skattgjening.
— Eftir kl. 1 för að tirta til og
keyrðum við uppá hæðirnar byggja
vegna og sáum yfir borgina og
þaman unaðsfegra dal. Allt
var svo grænt og hreint eftir
rigninguna og fugla söngurinn
hljómaði allsstaðar.
Okkur dveldist við að skoða bæim
fram til kl. 3^{30}, förum þá inn á
veitingastað og fengum okkur kaffi
um kl. 4 ökum við svo suður á leið
um Karlsruhe, Pforzheim til
Stuttgart. Höfðum við þá ekið um
200 km í dag.

Í Stuttgart er búsettur gamall heimilismaður okkar, Hróbjartur Hróbjartsson – við nám í húsagerðarlist – og hafði Systa látið hann vita um komu okkar og beðið hann að útvega hótel. Okkur tókst að finna hann og fylgti hann okkur á hótelið, en við fórum svo heim með honum aftur, borðuðum kvöldmat þar og spjölluðum til kl. 10. (Hrói er giftur þýskri konu, sem kaven heitir)

– Allt þetta land, sem við fórum um í dag er samfeldur akur, korn og matjurtir, með skógar beltum á milli. Og hjer er skógurinn þótt meiri en norðar í landinu. Efnismiklir timburskógar.

Nautgripi sjer maður óvíða. Hrói segir mjer að það sje til baga hvað jarðirnar eru litlar. Bonturnir verða að vinna utan heimilis. Tfirleitt hefur þetta skifst við erfðir. –

Föstudagur - 28. maí
Busandi rigning. Heldur skárra
um miðdegisbilið.
Hjer í Stuttgart eru húsettir um
700.000 manns. Borgin nær yfir geisi
stórt svæði og skiftist í austur-
vestur og suður hluta. Við erum í
suðurhlutanum. Landið er hæðótt
með djúpum dölum á milli. Kvað
vera slæmt að búa þar niðri. Hitinn
verður þar svo mikill og óloft vegna
þess að engum vindblær nær þar niður
á svona dögum, enda kallað Ketellinn.
Hjer er mikill bíla iðnaður - Mersides
Bens - og hjer eru framleidt Bos kertin
fyrir rafkveikjumótora.
Í V. Þýskalandi búa 57 miljónir manna.
Þó er skortur á verkafólki, og er um 1 milj.
útlendinga í vinnu, mest Ítalir, Frykkir
og Tyrkir.
Eftir hádegið förum við úti og eidlum
dagunum í það að versla. Hrói og karen
komu með okkur og leiðbeindu.
Förum í gifurlega stort verslunarhús
sem stendur beint á móti röðbúsinu.
Byrjað var á því að leggja bilunum

Undir þessu húsi eru bilagvymslur á 3
hæðum undir götuhæð, og fengum við
stöði á þeirri neðstu.
Ofan götu er húsið 7 eða 8 hæðir.
Allsstaðar eru rennistigar milli hæða.
Þarna er óhemjulegt vöru úrval, kvenn-
fatnaður á einni hæð, karlmanna-
fatnaður á annari o. sv. frv.
Eifurlegur straumur var þarna af
fólki að versla og afgreiðsla lipur
og örugg. Þarna drukkum við
kaffi.
Jeg held að þarna sje hægt að
gera góð kaup, ef maður hefði
nóga peninga.
– En rignir. Ökum aðeins um
bæinn, en förum svo heim með þeim
hjónunum og dvöldum þar til kl. 9.

Hauzardagur. 29. maí.
Rigning.
Lögum niður í bo kl. 10.30. Hrói kom með okkur og var að hjálpa Systu að kaupa myndavjel. Svo rákustum við inn í kjörbúð, gríðar stóra almennings verslun með allt mögulegt. Mig vantaði millistykki á rakvjelina vegna jarðtengdra innstungna sem hjer er notað og hún passar ekki við. Þarna var óskup af fólki, en heldur subbulegt. Síðan sóttum við Keren, konu Hróa og borðuðum öll saman á Hótel Rest, sem er rekið af K.U.F.M. Hjetum smyrja bílinn á miðan við vorum að borða - það kostaði 3.50 mörk. Að þessu búnu skiluðum við Keren heim, en Hrói kom með okkur og ók til suðurs um 80 km leið, allt úti Svartaskó.
Sunnarlega á þessari leið stönsuðum við í borg sem FRENDENSTADF heitir, en það útleggst borg gleðinnar. Þarna eru um 14.000 íbúar. Byggingarnar eru frá 17 öld, og það sem eyðilagðist í stríðinu var endurbyggt í sama formi.
Aðaltorgið er ferkantað og allt í kring eru súlnagöng undir framhlið húsanna,

líka kirkjunni, sem er vinkilbyggt
í einu horninu. Hitið hús er á miðju
torginu – ráðhúsið? Þetta er ferða-
mannabær, auglýst og rekið sem heilsu-
lindir vegna góðs loftslags – sem vafa-
lust er rjett.
Þarna drukkum við kaffi á „Markt-
Café Robitsch". Þar var þjett setinn
bekkur á tveimur hæðum af glöðu og
sællegu fólki – það voru áreiðanlega
ekki þreyttir verkamenn.
Handið sem við ókum um er í ádal-
atriðum hásljetta með djúpum dalskom-
ingum. Getur hæðarmunur verið 100–200 m.
en ádal hæðin mun vera 600–700 m
Svartiskógur kemst uppí 1000 m.
Hjer er kornrektin horfin. Allt eru sam-
felld tún og garðrekt (kál) og í dölunum
er ávaxta trje. Dalirnir mega heita
einn aldingarður.
Í baka leiðinni ókum við gegnum sveita
þorp. Þá var kl. 6³⁰. Sáum þar bónda
vera að setja inn blautt nýslegið
hey. Gáfum okkur á tal við hann
og var hann þá að gefa kúnum
þetta hey. Hann á 3 kýr, 1 kálf og 2

svín. Noter kýrnas jafnfremt til drátta. Handereizinn er 3 hr. Rokter hefra, bygg og gras. Sem auka afurð eru epli, en eplatrjám er dreift um alla spilduna og slegið og roktið á milli. Tímið er svo lengt í burtu að ekki borgar sig að fera með kýrnar á haga, betra að fóðra þar inni. Svona er þetta víst yfir leitt, því við höfum ekki sjeð nema ungviði á beit. Konan ver að mjólka. Fer 3 kr. ísl. fyrir litirinn. Lef ógreið svör um mjólkurmagn, en mjer sýndist kýrnar ekki mjaltalegar. Beina-mikler, háar, en þunnvaxnar og vamblitlar. Böndin vinnur uten heimilis, samhliða búskynum. Þau voru mjög glöð, hjónin, og elskuleg.
Fjósið er hlaðið úr grjóti, timburloft, hefur verið kalkað, en er skítugt.
Á bitann yfir dyrunum var grafið fengamark og ártalið 1737.
Engir báser eða bássteinar. Grjót í gólfinu og hálmur undir kúnum. Sjálfbrynning var nú.

Fjöshauzurium - hálmdyngja með mykju-
i, er uten við fjösið og i hlað- eða vezar-
brúnumi. (svoleiðis virtist það vera
allsstaðar) og er vist keyrt i akrana eða
matjurtagarðana öðru hvoru.
Komum i annað fjös. Þar var ein
mjölkurkýr og 7 kvíjur i uppeldi, gull-
fallegar, og einn hestur, mikill stólpa-
gripur, svartur, allur gljáandi.
Þerna var kona að hreinsa undan
gripunum og kastaði hálminum
i hrúu fyrir uten dyrnar.
Konan var ákafleza glöð og þrekleg.
Á smarri býhenum eru byggingarnar
þannig að þetta er byggt sem eitt hús
i bið i öðrum endanum, en gripahús
i hinum með föðurgeymslu yfir.
Jafnvel i bið yfir gripahúsum.
Svo eru viða skúrar við stafn
yfir verkfori eða annað.
Flest eða allt er þetta gamalt.
– Borðuðum kvöldmat i 20 þús. manna
bo sem heitir Calro.
– Svartiskógur. Það er nú meira timbrið.
Mest eða allt greni og fura.
Drezur nafn af litnum - svart eða dökkt

þarna ~~er~~ sem við komum í meste
höð er landið orðið óroktarlegt, annað
en þessi mikli skógur.
— Vezirnir sem við höfum ferið síðan
við komum í þetta land eru yfir leitt góðir,
ýmist stuyptir eða malbikaðir. Þó er viða á
aðalvezunum sem hardast eru kyrðir (Ato-
ban eru þeir kallaðir lejer) komið fram slit.
Er sagt að það sje undan þungum flutn-
ingabílum, og jafnvel talið um að gera
sjer vezi fyrir þá. Mjög viða er verið að
gera við vezina og brugta gatnamótum, gera
hringi, yfir, eða undirkyrslu.
Reftir því sem sunnar drezur finst mjer
umferðin hardna. Systa kyrði oft á 90-
100 km. en limir guystust framúr-Bens.
Sagt er að 40 þús. mans deyi lejer árlega í
bílslysum á þjóðvezum. Leiðin frá Frank-
furt til Beser er köllud leiðin til Laudans
Á þurri leið sum við á vezarkantinum
leifarnar af stórum flutningabíl og
aftanívezni. Hafði brunnið til ösku.
Vezir eru ágotlega merktir og því aud-
velt að rata ef gát er höfð á merkjum.

Sunnudagur. 30. maí.

Framundir hádegi var gott veður, en þá fór að rigna þau óskop að jeg hef aldrei sjeð annað eins. Var hagl með regninu. Við vorum á bílnum niðri í bo. Allt fólk hvarf af götunum, hýmdi þar sem skjól var og margir sátu kjurrir í bílum sínum þegar þeir voru komnir á ákvörðunarstað. Þetta stóð ekki lengi, en rigndi dálítið fram undir kl. 3. Eftir það var somilegt veður, en aldrei sólskin.

– Borðuðum, ásamt Hróa og Karen á Belkongrill – það er við járnbrautarstöðina. Mjög þokkalegur staður. Þerna spilaði hljómsvait – píanó, fiðla, tromma.

Eftir það fórum við í dýragarðinn og skoðuðum mjög fallega garða og nýjar byggingar í miðborginni, m.a. skólahúsið þar sem Hrói er við nám. Jeg uni mjer ekki í dýragarðinum. Jeg finn til með dýrunum, t.d. að sjá ljónið aða um búrið.

Borðuðum hjá Hróa. Þau fylgdu okkur svo í óperuna (þau voru búin að sja þetta tvisvar). Þar kvöddum við þau

með korri þökk fyrir elskulegt viðmót,
samfylgd, fyrirgreiðslu og fröðslu.
– Í óperunni var sýndur ballett.
Jeg er ekki dómbær á það, en fölkið
sýndi mikla leikni og studdi hvað annað.
Loti trúað að þeona hafi verið 1500
áhorfendur.
Engum íburður er í húsinu, en
mjúkar línur og þokkalegur still, ádal-
salur og svo á 3 hæðum í skeifulagi
yfir. Við fengum stúkusæti á 2. hæð.
Það var fyrir millgöngu Hrúa við Kvinbjörgu
Alexanders, sem dansar í þessum ballett.

Mánudegur. 31. maí.
Þungbúið loft og sæmilegt veður fram-
eftir degi, en sable rigning með dálitlum
kalda síðdegis = Sumlensk stórrigning!
Fórum frá Stuttgart um kl. 10 og ókum
suður á bógum, leið no 30, um Ulm til
Weingarten, Fredrikshafen, um Lindau og um í
Sviss til St. Gallen. Þar snjerum við
aftur, kúrðum um stund sama veg
til baka, beigðum svo til hogri inn á
leið 308, lentum í mirkri og þoku
og stoppuðum á þorpi sem heitir Lindenberg
Tingum ágott hótelpláss
Þó allt sje ágott, sem við höfum sjeð
í þessari ferð, þá eru hjeruðin með leið
30 búsoldarlegust af því öllu.
Hjer eru jarðirnar sjáanlega stórri,
10-15-20 kýr í stað á beit og bondur
nota traktora, hjólamugavjelar, fjölfotlu
og slátturotara. Víða er hey hjer á hesjum
- mest á þrífoti, en líka á snúrum.
Er heyið farið að gulna. Allstaðar eru
ávaxatrje í túnunum og er heyjið á
milli þúrra - hreinsleyið að trjánum.
Kýrnar eru stórar, hyrndar, móbleikar
o. fl. litir. Tfirleitt eru þar ekki með stóru

× heiðin frá Ulm til Oberstdorf er höllud rómantiskaleiðin.

jógri.

7 ~~Weingarten~~ Ulm × skoðuðum við kirkju frá miðri 14. öld, gifurlegt báku, hlaðin úr sandstúni. Lúterskur söfnuður. Kirkjan er 135 m. á lengt, 51 m á breidd og mesta hoð 245 m – þar af er turn 180 m. Þetta er mikið verkfrodilegt afrek, en heldur fanst mjer kuldalegt þarna inni.

Nast stönsuðum við í Weingarten og skoðuðum katólska kirkju í ~~nýrom~~ siðaritima Rómönskum stíl. Kirkjan stendur á hletti og eru 85 tröppur upp að henni. Þetta er mjög mikið og fagurt hús. Skreitingarnar inni eru svo miklar að því verður ekki með orðum lýst. Inni er aðallitur inn hvítt, en svo eru oliumálverk alstaðar á veggjum og öll hvelfingin, eða hvelfingarnar eru skrýttar með oliumálverkum beint á múrinn, eða hvaða efni sem er í hvelfingunum. Prjetikunnarstóll og ölturu eru úr gulum marmara, allt með myndastyttum og egta gylling er viðsvegar. Kirkja þessi mun tilheyra Benidiktareglunni. Þarna var fólk á bon. Ziunig starfsfólk að vinna við

rostinga og lagföringa á typpum í kór.
Þarna vori gott að koma aftur. ×
Á hörni klettsins sem kirkjan
stendur á er stört minnismerki,
sem jag goti trúað að heiti „Her-
kvaðning". Maður situr á stórum
og fallegum hesti, en annar er bak við
hestinn og er að kveðja konu sína -
prýstir henni að sjer - táknron mynd.
- Friedrikshaven stendur við Boden-
vatnið, sem er á mörkum Þýska-
lands, Austurrikis og Sviss.
Hindan er 20.000 manna bör, sem
stendur á tinga úti Bodenvatnið.
Fólk þetta lifir mest á ferðamönnum.
Þetta hljóta að vera fjölsóttir staðir,
náttúrufegurð, heilnomt loft og
sigtingar á vatninu.
Vegna rigningar og þoku var
tilgangslaust að stensa

× Drukkum kaffi á Scharlachberg.

Þó stutt vori sem við förum inn
í Sviss var það nóztil að sjá það að
þar eru allar byggingar og allt sem

komumst í snertingu við, í miklu
betra standi en í Þýskalandi.
Þó gifurleg uppbyggin á húsum
og vegum standi nú yfir í Þýskal.
Þá er þar óskup af almennum húsum
sem er illa við haldið - rotinn mur og
ljelag þök - allt gamalt
Hjer sjer hvorki blett nje brukka.
Lótir þar sennilega þess að þeir hafa
um langan tíma sloppið við styrjaldir
1.6. - Hjer í Hindenberg - sem við ernum
í nótt.

Föstudagur 1. júní.
Lagt af stað kl. hálf 6 frá Kaupmannahöfn og ekið til Kaupmannahafnar kl. 6 síðdegis. Ferðin var 760 km. Ekið um Danmörku, Þýzkaland og Holland. Ekið var um Kaupmannahöfn, Helsingjaeyri, Helsingjaborg, Malmö, Lund, Kristianstad, Karlskrona, Kalmar, Linköping, Norrköping, Stokkhólm, Uppsala, Gävle, Sundsvall, Hudiksvall, Söderhamn, Hudiksvall, Sundsvall, Gävle, Uppsala, Stokkhólm, Norrköping, Linköping, Kalmar, Karlskrona, Kristianstad, Lund, Malmö, Helsingjaborg, Helsingjaeyri, Kaupmannahöfn, Kaupmannahafnar.
Ekið var um Kaupmannahöfn, Helsingjaeyri, Helsingjaborg, Malmö, Lund, Kristianstad, Karlskrona, Kalmar, Linköping, Norrköping, Stokkhólm, Uppsala, Gävle, Sundsvall, Hudiksvall, Söderhamn, Hudiksvall, Sundsvall, Gävle, Uppsala, Stokkhólm, Norrköping, Linköping, Kalmar, Karlskrona, Kristianstad, Lund, Malmö, Helsingjaborg, Helsingjaeyri, Kaupmannahöfn, Kaupmannahafnar.
Ekið var um Kaupmannahöfn, Helsingjaeyri, Helsingjaborg, Malmö, Lund, Kristianstad, Karlskrona, Kalmar, Linköping, Norrköping, Stokkhólm, Uppsala, Gävle, Sundsvall, Hudiksvall, Söderhamn, Hudiksvall, Sundsvall, Gävle, Uppsala, Stokkhólm, Norrköping, Linköping, Kalmar, Karlskrona, Kristianstad, Lund, Malmö, Helsingjaborg, Helsingjaeyri, Kaupmannahöfn, Kaupmannahafnar.
Ekið var um Kaupmannahöfn, Helsingjaeyri, Helsingjaborg, Malmö, Lund, Kristianstad, Karlskrona, Kalmar, Linköping, Norrköping, Stokkhólm, Uppsala, Gävle, Sundsvall, Hudiksvall, Söderhamn, Hudiksvall, Sundsvall, Gävle, Uppsala, Stokkhólm, Norrköping, Linköping, Kalmar, Karlskrona, Kristianstad, Lund, Malmö, Helsingjaborg, Helsingjaeyri, Kaupmannahöfn, Kaupmannahafnar.

fyrir I. fl. medalfita 3.8 %.
Þarna í þorpinu - rjett vid hótelid, komum
vid í litla en snotra katólska kirkju,
byggda 1910 - rúmar 60-70 í sóti, helgud
Maríu mey - Ave María stód yfir dyrum.
Altaristaflan var af Jesumódur med barnid.
Blóm og ljós voru á altarinu. Helgi-
myndir. Hitid en vinalegt og vel um
gengid Gudshús.
Frá Lindinberg fórum vid um Emen-
stad, Füssen, Zugspitze, og fluri
mismunandi stór þorp og til
INNBRUCK í Austurriki. Gistum þarna
þetta sródi tilheyrir þýsku Ölpunum
og Austurrisku Ölpunum, sem
jafnframt er kallad Austurriska
Tiról.
Heidin sem vid fórum í þýskahlutanum
liggur um mjög mishódótt land.
Þarna er eingönga roktad gras. Kýrnar
eru ábeit flestar med bjöllu um hálsinn
Vid stönsudum lyá einum kúaliópunum
og þad var samfeldur klidur frá bjöll-
unum. Góti jeg trúad ad þetta hádi
kúnum, en þetta er vist gamall sidur
Jeg fó ekki sjed ad þetta hjóni

neinum tilgangi, því kyrnar eru í gird-
ingum. Það vekur athigli mína að
tímin eru loza gilt af sólyjum í
blóma og blómstrandi kúmen er
um alt - sum tímin er alhvit yfir
að líta. Frá mjer sjeð er þetta illgresi
en sennilega jeta kyrnar eitthvað af
þessu - eða þá að það fer í undirburð.
Tímin er ekki fullsprottin, en víða er
búið að slá bletti með orfi - hallar
við vezi og heima við - til að gefa
kúnum með beitinni.
- Um miðjan dagiun er inndalt
veður og sjer vel til. Til suðurs, og
rjett við, gnæfa fjallatindarnir
meira og minna snæfi þaktir, en
þó standa trjen uppúr snjónum alt
að efstu tindum. Hjer rjett við er
lindur, ~~[illegible]~~ merktur 2047 m hár.
- Á hliðarvezi heldur fáförnum, eða
við hann sáum við einkumileza gird-
ingarstólpa. Þetta eru steinar, ca 19
cm þykkir og 40 cm breiðir ~~m~~ rúnnir
að ofan, með 2 stórum kringlóttum
götum. Í þessi gát er rent sívölum
spírum eða trjerenglum og er þá

girðingin komin.
Þegar innfyrir Austurriskar landemorin kemur breytist landið, verður allt þrengra og hrjóstrugra.
Ekið er eftir dal sem þengist og hokkar. Jeg veit ekki hvað hátt við komumst, en vegurinn er hátt yfir dalbotninum, hinngnofandi fjallið á aðra hönd en kolblátt vatn í dalbotninum. Efst mátti heita að allur gröður vori horfinn, nema ling og greni hrislur, heldur sultarlegar.
Síðan fer dalurinn aftur lokkandi og vikkar, með bondabýlum á báðar hlíðar og niður við Innsbrúkk er komin hinn fegursta sveit með býlum og húsum hátt upp í hlíðar bezgja vegna.
Það er betur byggt í sveitunum hjer en gerist í þýskalandi. Húsin eru nýrri og líta betur út. Byggingar stillinn er svipaður, nema hvað þökin eru ekki eins brött.
Yfirleitt eru bondabýlin byggð sem eitt hús, íbúð á tveimur hödum er 1/4 – 1/3 af lengdinni, hitt er fjós og verk-

foragaymsla með heygaymslu yfir-
uppfylling eða brú við endann til
að komast í blöðuna. Samstaðar
er skúr við hlið eða gafl, gjarnan
með oppinni hlið. Þar eru verkfori.
Uppsir á húsum standa lengt útaf
boði á hlið og gafli (uppi 2 m)
Þetta gefur húsunum mikinn
svip og hlífir glúggum og vegg jum
fyrir regni. Hjer rigniar og snjóar
að mestu í lozni.
Fjóshauzurinn, sem er hálmi eða öðrum
undirburði blandaður, er alstaðar í
smá þró eða uppborinni hrúgu við
fjós og vegarbrún, og svo kyrður
í akra eða hauza úti á túni
þar sem hann á að notast.
Stönsuðum, og töluðum við 2
bondur með litlu milli bili - sá
fyrri sendi dreng með okkur til að
sýna okkur nýtt fjós.
Sá fyrri átti 4 kýr, þar voru í seli,
en 1 vetrungur var heima. Þarna var
flór og básar líkt og við erum vön, en
jaten var lík og í fjárhúsunum heim
- jata undir, og rimlar sem hölluðust frá